

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.291/2021/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Vágány Ügyvédi Iroda (felp. képv. címe, ügyintéző: dr. Vágány Tamás ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím2) **felperesnek** az 5. számú Ügyvédi Iroda (Cím7., ügyintéző: dr. Rátkai Ferenc ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (alp. címe) **alperes** ellen elmaradt munkabér, szabadságmegváltás, felmondási időre járó távolléti díj iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 13.M.70.382/2021/8. számú ítélete ellen az alperes által 9. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint és ÁFA másodfokú perköltséget, valamint az állam javára – külön felhívásra – 81.560 (nyolcvanegyezer-ötszázhatvan) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint a felperes 2019. november 11-től állt az alperes alkalmazásában határozatlan idejű munkaviszonyban főfűzőmester munkavezető munkakörben. Alapbére és távolléti díja 601.504.- forint volt. A felperes munkaviszonyát az alperes 2020. január 11. napján e-mailben közölt felmondással megszüntette. Indokolást a „felmondás” címet viselő megszüntető okirat nem tartalmazott, azon csupán az a tájékoztatás szerepelt, hogy a cég a felperes munkájára a továbbiakban nem tart igényt, továbbá a felperes tájékoztatást kapott az elszámolással, illetve az igazolások

postázásával kapcsolatban. A felperes már sem aznap, sem azt követően nem ment be dolgozni. Az e-mail kézhezvétele után felhívta a közvetlen felettesét és megkérdezte, hogy hogyan kell az e-mailt érteni. A közvetlen felettes arról tájékoztatta a felperest, hogy valóban megszüntették a munkaviszonyát és többet már nem kell jönnie dolgozni. Azt nem tisztázták, hogy azért nem kell mennie dolgozni, mert azonnali hatállyal szűnt meg a munkaviszonya, vagy azért, mert felmentették a munkavégzés alól. Az elsőfokú bíróság megállapításai szerint az eset összes körülményéből az következett, hogy a felperes munkaviszonyát felmondással harminc napos felmondási idő mellett szüntették meg, melynek ledolgozása alól teljes mértékben mentesítették. Az alperes ennek ellenére 2020. január 10. napjával jelentette be a NAV-nak a biztosítási jogviszony megszűnését.

[2] Az alperes nem fizette meg a felperes részére a 2019. december és 2020. januárra járó munkabérét, az időarányos szabadságot nem adta ki és nem váltotta meg, és nem fizette meg a 30 nap felmondási időre járó távolléti díjat sem.

Kereset és ellenkérelem

[3] A felperes pontosított keresetében 802.005.- forint elmaradt munkabér, 601.504.- forint felmondási időre járó távolléti díj, valamint 136.000.- forint szabadságmegváltás és ezen összegek után járó késedelmi kamatok megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Hivatkozásképpen előadta, hogy az alperes felmondással szüntette meg a munkaviszonyát. Arra, hogy a megszüntetés módja felmondás, egyfelől a megszüntető okirat címe utal, másfelől pedig az, hogy a megszüntető okirat semmilyen okot, leírást nem tartalmaz, amiből a felperesnek a felmondástól eltérő, súlyosabb szankciót jelentő módra kellett volna gondolnia. A megszüntető jognyilatkozatot úgy kell értelmezni, ahogy a címzettnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett.

[4] Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Előadta, hogy a felperes nem megfelelő gondossággal dolgozott, ezzel a beosztottjának sérülést okozott és ez akadályozta az alperesi feladatok elvégzését. A „felmondás” indoka valójában ez volt, ezért került sor a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 78. § szerinti „azonnali hatályú felmondásra” esetében. Az egyéb felperesi tényállításokat nem vitatta, így nem vitatta a felperes és közvetlen felettese utólagos kommunikációjára vonatkozó tényállítást, valamint azt sem, hogy a felperes munkabérét, a szabadságmegváltást és a felmondási időre járó távolléti díjat nem fizették meg.

[5] Az elsőfokú bíróság rögzítette az ítéletében, hogy az alperes a bíróság felhívása és anyagi pervezetése ellenére nem oldotta fel az ellentmondást a perfelvételi nyilatkozati anyagában a tekintetben, hogy a megszüntetés módjaként felmondásra és azonnali hatályú felmondásra is hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság döntése

[6] Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem szerint kötelezte az alperest 802.005.- forint elmaradt munkabér, 601.504.- forint felmondási időre járó távolléti díj és 136.000.- forint szabadságmegváltás, továbbá ezen összegek után járó késedelmi kamatok megfizetésére.

[7] A határozat indokolása szerint az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során figyelembe vette, hogy a bíróság többszöri felhívása és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 203., 266. §-ban foglaltakra való figyelmeztetés ellenére nem vitatott az alperes a felperes által állított tényeket. A Pp. hivatkozott rendelkezéseire tekintettel nem vitatott, további bizonyítást nem igénylő tényként lehet elfogadni a felperes munkaviszonyának kezdetére, a ledolgozott időszakra, a távolléti díjának megfelelő alpbérre a szabadságra való jogosultságára, annak mértékére és annak természetben való ki nem adására, a megszüntető nyilatkozat tartalmára, közlési időpontjára, módjára, továbbá a felperes és közvetlen felettese között ezzel kapcsolatban utólagosan folyt kommunikációra vonatkozó felperesi előadást. Nem vitatott tény, hogy a keresettel érintett járandóságokat az alperes nem fizette meg, nem vitatott tény a felperes kijelentésének időpontja sem. Vitás volt azonban a perben, hogy az alperes a felperes munkaviszonyát felmondással vagy azonnali hatályú felmondással szüntette-e meg. Az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetés körében tájékoztatta a feleket, hogy a felperesnek áll érdekében bizonyítani, hogy a megszüntetés módja felmondás volt. A bíróság azonban arról is tájékoztatta a feleket, hogy az alperes terhére értékeli, hogy a bíróság felhívása ellenére nem oldotta fel az írásbeli ellenkérelmében tett, a megszüntetéssel kapcsolatos ellentmondó nyilatkozatokat, tudniillik mind felmondásra, mind azonnali hatályú felmondásra hivatkozott, vagyis határozott vitatást nem tett. Az elsőfokú bíróság erre tekintettel a Pp. 183. § (6) bekezdése alapján a hiányos, ellentmondó perfelvételi nyilatkozatok mellett hozta meg a határozatát. Emellett a bíróság a tájékoztatta a feleket, hogy a Pp. 522. § (1) bekezdés b) és c) pontja alapján az alperes érdekében áll a felperes által igényelt juttatásokkal összefüggő számítások helyességét alátámasztani és vita esetén a juttatás megfizetését igazolni.

[8] Az elsőfokú bíróság kitért arra, hogy elutasította a műszaki igazgató tanúkénti meghallgatására vonatkozó alperesi bizonyítási indítványt, mivel a megszüntetés indokainak vizsgálatára a megszüntetés megalapozottságának körében kerülhetett volna sor, amellyel kapcsolatban kereseti kérelem nem volt. Az indokokra a megszüntető okirat nem is utalt, az indokolás pedig a bírói gyakorlat alapján a perben már nem volt pótolható, az nem egészíthető ki. A megszüntetés körülményeire és a felek utólagos kommunikációjára tett felperesi előadást az alperes felhívás és a Pp. 266. § (1) bekezdésére való figyelmeztetés ellenére nem vitatta, így e körben a bizonyításfelvételére nem volt szükség. A bíróság már a 2021. június 23-i tárgyaláson tájékoztatta a feleket, hogy a tanút nem kívánja meghallgatni, az alperes ennek ellenére nem indítványozta a tanú más tárgykörben történő meghallgatását, illetve más tanú meghallgatását sem.

[9] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperesnek a közlés időpontjában miként kellett értelmezni a megszüntető nyilatkozatot figyelemmel az Mt. 31.§ folytán alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:8. § (1) bekezdésében foglalt értelmezési elvre. A felperes sem szóban, sem írásban nem kapott indokolást, ezért ebből nem lehet következtetést levonni a megszüntetés módjára. A felperes és közvetlen felettese közötti szóbeli kommunikációban sem volt szó a megszüntetés módjáról. Az elsőfokú bíróság a megszüntető okirat tartalmának értelmezésénél jelentőséget tulajdonított annak, hogy az alperesi munkáltatói jogkör gyakorlója „felmondás Felperes1 munkavállaló részére,„ címet adta a megszüntető okiratnak, mellyel megjelölte a megszüntetés módját. A bíróság azt is mérlegelte, hogy az Mt. rendszerében a munkaviszony megszüntetésének rendes, egyoldalú módja a felmondás, melyhez képest speciális az azonnali hatályú felmondás, ami rendkívüli munkaviszony megszüntetési mód. Az elsőfokú bíróság nem látta bizonyítottnak, hogy a munkáltató a felmondás helyett azonnali hatályú felmondással kívánt élni. Az elsőfokú bíróság kisebb jelentőséget tulajdonított annak, hogy az alperes a felperes kijelentését 2020. január 10-i dátummal tette meg, az alperes kötelezettsége ugyanis arról gondoskodni, hogy a biztosítási jogviszonnyal kapcsolatos bejelentések tartalma a munkavállaló munkajogi státuszának megfelelően és nem fordítva, ezért közvetlen következtetést nem lehet levonni a bejelentés tartalmából. Ismételten hangsúlyozta, hogy az alperes határozott védekezést nem fogalmazott meg e körben, perfelvételi nyilatkozataiban fellelhető ellentmondást nem oldotta fel.

[10] Miután a felperes munkaviszonyának ledolgozott részére munkabérét nem kapta meg, annak megfizetésére az elsőfokú bíróság az Mt. 155. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest, utalva arra, hogy az alperes sem a jogalapot, sem az összecszerúséget érintő védekezést nem terjesztett elő e vonatkozásban. A szabadságmegváltást ugyancsak megítélte e körben is hangsúlyozva, hogy az alperes sem a jogalapot, sem az összecszerúséget érintő védekezést nem terjesztett elő és mindkét kereseti követelés tekintetében a Pp. 522. § (1) bekezdése alapján az alperesnek kellett bizonyítania az igényelt juttatással összefüggő számítások helyességét és a juttatás megfizetését. Az alperes a felmondási időre járó távolléti díj összecszerúségét nem vitatta, ezért azt az elsőfokú bíróság ugyancsak megítélte.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[11] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve az elsőfokú bíróság ítéletének 520.000.- forint munkabért meghaladó részében a megváltoztatását és a kereset elutasítását. Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti az Mt. 78. § (1) bekezdését, a Pp. 265. § (1) bekezdését és 279. § (1) bekezdését. Az elsőfokú bíróság az ítéletben szereplő tényállást egyoldalúan állapította meg, figyelmen kívül hagyva az alperes tényállításait, a felmondás tartalmát és az eset összes körülményeit. A felmondásban is szerepel, melyet a műszaki igazgató szóban is megerősített a felperes számára, hogy a munkájára a továbbiakban nem tartanak igényt. Ebből a Ptk. 6:8. § (1) bekezdése szerinti értelmezési elvet alkalmazva az következik, hogy a munkáltató azonnali hatállyal szüntette

meg a felperes munkaviszonyát. Az elsőfokú bíróság ezzel szemben mindezt egyoldalúan, életszerűtlenül és „csúrcsavaros” gondolkodással úgy értelmezte, hogy az alperes felmondásában azt kívánta közölni a felperessel, hogy harminc napos felmondási időt biztosít részére, amelynek ledolgozása alól teljes egészében mentesíti. Az elsőfokú bíróság által megállapított ezen tartalom a felmondásból nem következik. Az elsőfokú bíróság kisebb jelentőséget tulajdonított a kijelentés dátumának, azonban ennek nincs kisebb jelentősége, hanem az eset lényeges körülményei közé tartozik, mely egyértelműen bizonyítja, hogy az alperes nem várta meg a felmondási időt, azonnal kijelentette a felperest az adóhatóságnál. Az elsőfokú bíróság az alperessel szemben rosszindulatúan azt a feltételezést fogalmazta meg az ítéletben, hogy a munkáltató biztosan helytelen bejelentést tett, amelyet van lehetősége önrevízióval korrigálni. A kijelentés nem volt helytelen, ebből egyértelműen következik az alperes akarata a munkaviszony azonnali hatályú megszüntetésére. Érthetetlen az elsőfokú bíróság azon kijelentése, hogy a felperes tényállításait az alperes nem vitatta, amikor az ellenkérelem jogi érvelése egyértelműen tartalmazta az alperes álláspontját az azonnali hatályú felmondásra vonatkozóan, amelynek az alapja az volt, hogy a felperes munkaviszonyából származó lényeges kötelezettségét súlyos gondatlansággal megszegte.

[12] Az ítélet tényállása arra a téves felperesi állításra lett alapozva, hogy szóban sem kapott tájékoztatást a felperes az alperestől a felmondás indokára. A műszaki igazgató egyértelműen közölte a felperessel a megszüntetés indokát, ezért indítványozta az alperes a műszaki igazgató tanúkénti meghallgatását, mert ezzel bizonyítani lehetett volna azt, hogy a felek közötti kommunikáció tartalma mi volt, mert az vitatott volt. Cáfolta a felperes állításait arról, hogy szóban sem kapott indokolást a felmondással kapcsolatban. Az elsőfokú bíróság azonban a bizonyítási indítványt elutasította. A felmondás indoka az volt, hogy a felperes a fűrómesteri feladatait nem megfelelő gondossággal végezte, és ezzel súlyos sérülést okozott az alperesi cég hozzá beosztott munkavállalója számára, amely sérülés megakadályozta, hogy az alperes eleget tegyen az általa vállalt munka határidőn belüli elvégzésének. Ez kárt okozott az alperes számára. Mindebből következik, hogy teljesen életszerűtlen, hogy ilyen súlyos eseményekről a munkavállaló ne kapjon tájékoztatást a munkáltatótól.

[13] Azösszezszerűség is téves, a havi 400.000.- forint nettó munkabérből következően a felperes részére járó elmaradt munkabér 2019. decembertől 2020. január 11-ig 520.000.- forint, mindösszesen ez, és az ez után járó késedelmi kamat illeti meg a felperest.

[14] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy az alperes érdemben egyáltalán nem vett részt a perben, sem jogi, sem törvényes képviselője nem jelent meg a tárgyaláson és távollétüket nem mentették ki. Az elsőfokú bíróság részletesen tájékoztatta a feleket a bizonyítási teherről és lehetőséget biztosított az alperesnek ellenkérelme további kifejtésére, bizonyítékai csatolására, indítványai megtételére.

[15] A munkaviszonyt megszüntető nyilatkozat csakis rendes felmondásként volt értékelhető. Az alperes ellenkérelmében foglalt ellentmondás további bizonyítást igényelt volna az elsőfokú eljárásban. Az alperesnek állt érdekében védekezésének tényállításait

bizonyítani, melyet elmulasztott. Az, hogy az alperes szintén jogellenesen nem a felmondási idő végével jelentette ki a felperest, nem alkalmas annak bizonyítására, hogy azonnali hatályú felmondásra került sor. Az alperes a nyilatkozatát nem nevezte azonnali hatályú felmondásnak, indokot sem adott elő az iratban. A rendes felmondáshoz kapcsolódó, a munkaviszony megszűnéséig terjedő munkavégzés alóli teljes felmentés elterjedt gyakorlatnak számít.

[16] Az összegyszerűség tekintetében is megalapozatlan az alperes fellebbezése. A Pp. 522. § (1) bekezdés b) pontja alapján az összegyszerűség kimunkálása és bizonyítása az alperes kötelezettsége lett volna, de nem a másodfokú eljárásban.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[17] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[18] A Pp. 389.§ folytán alkalmazandó Pp. 370.§ (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[19] A Pp. 371. § (1) bekezdés a) és d) pontjai szerint a fellebbezésben – a beadványra vonatkozó alaki kellékek mellett – fel kell tüntetni a fellebbezéssel támadott ítélet számát, valamint az ítéletnek a fellebbezéssel támadott rendelkezését vagy részét, határozott kérelmet arra, hogy az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét a másodfokú bíróság mennyiben és milyen okból változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül, és azt az anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést, amelyre a fellebbező a fellebbezését alapítja, kivéve, ha a felülbírálati jogkör gyakorlásának nem feltétele a jogszabálysértés. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének korlátait a fél által megjelölt jogszabálysértések szabják meg (BDT2019. 4084.). Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a fellebbezésben előadott jogszabálysértések alapján vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét.

[20] A felperes az elsőfokú eljárásban - a felmondási időre járó távolléti díj mellett – a 2019. december 1-től 2020. január 10-ig terjedő időre elmaradt munkabér, továbbá szabadságmegváltás megfizetését kérte. Ezen lét kereseti kérelemmel kapcsolatban az alperesi ellenkérelem semmilyen vitatást nem tartalmazott, az elsőfokú eljárás során az alperes sem a követelés jogalapját, sem annak összegyszerűségét nem vitatta. Mindezek folytán helytállóan kötelezte az elsőfokú bíróság az alperest elmaradt munkabér és a szabadságmegváltás megfizetésére a felperes keresetváltoztatásában meghatározott összegben.

[21] A Pp. 373. § (1) bekezdése szerint a fellebbezésben és a másodfokú eljárás során – a (2)-(5) bekezdésben foglalt kivételekkel – az ellenkérelmet megváltoztatni nem lehet. A Pp. 373.§ (3) bekezdése szerint kivételesen ellenkérelem-változtatásnak akkor van helye, ha az olyan ténnyel áll közvetlen okozati összefüggésben, ami a fél önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a fellebbező fél tudomására vagy következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb ítéletet eredményezhetett volna. Az alperes úgy vitatta a másodfokú eljárásban a munkabér összezszerűségét, hogy az elsőfokú eljárásban az ellenkérelme ilyen vitatást nem tartalmazott, holott minden szükséges adattal rendelkezett. Ebből kifolyólag a másodfokú bíróságnak az ellenkérelem-változtatást el kellett utasítani a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján. Az alperes a fellebbezésében a megítélt munkabér összegét már nem kifogásolhatja.

[22] A felperes felmondási időre járó távolléti díj iránti igényt is érvényesített arra hivatkozással, hogy az alperes felmondással szüntette meg a munkaviszonyát. A felperes az arra nyitva álló határidőben jogellenes munkaviszony megszüntetés iránti pert nem kezdeményezett, az általános bizonyítási szabályok [Pp. 265.§ (1) bek.] alapján a felperesnek kellett bizonyítani, hogy az alperes felmondással szüntette meg a munkaviszonyát, melyről az elsőfokú bíróság a 13.M.70382/2021/8. számú tárgyalási jegyzőkönyvben helytállóan tájékoztatta a feleket. Ettől eltérő kérdés, hogy az elsőfokú bíróság a felek nyilatkozatait miként értékelte és a bizonyítás eredményét miként mérlegelte.

[23] Az alperes a fellebbezésében vitatta, hogy nem tett volna egyértelmű érdemi vitatást, ezért a másodfokú bíróság vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan állapította-e meg, hogy az alperes nyilatkozatai ellentmondásosak voltak. E körben a másodfokú bíróság kiemeli, hogy az alperesnek mindösszesen egyetlen, két oldal terjedelmű beadványa volt, az ellenkérelem. Az alperes az elsőfokú bíróság felhívására – a törvényes jogkövetkezményekre való figyelmeztetés ellenére – viszontválaszt nem terjesztett elő, a bíróság felhívására nem nyilatkozott, perfelvételi nyilatkozatot nem tett, és egyik perfelvételi tárgyaláson sem jelent meg, a jogi képviselő mellett a személyes megjelenésre megidézett alperesi törvényes képviselő is elmulasztotta a megjelenést. Az alperes 2020. december 11-i ellenkérelmében egyszerre szerepel, hogy az alperes „felmondást” közölt, és az, hogy a felperes a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegte, ezért került sor az „azonnali hatályú felmondásra”. Az elsőfokú bíróság a 13.M.70.382/2021/3. számú tárgyalási jegyzőkönyvben tájékoztatta az alperest arról, hogy a nyilatkozatai nem koherensek: egyrészt arról tett nyilatkozatot, hogy a felperes munkaviszonyát munkáltatói felmondással, másrészt pedig arról, hogy azonnali hatályú felmondással szüntette meg. A bíróság felhívta az alperest, hogy a fenti ellentmondást oldja fel, terjessze elő határozott tényállítását arról, hogy mi volt a megszüntetés pontos módja és ezt mivel tudja alátámasztani. A tárgyalási jegyzőkönyv utolsó oldalán felhívta az alperest a keresetváltoztatással kapcsolatos ellenkérelem-változtatásra, a felperes által a tárgyaláson tett tényállítások észrevételezésére, illetőleg a bíróság anyagi pervezetése kapcsán további perfelvételi nyilatkozatának megtételére, egyben figyelmeztette a Pp. 183.§ (6), 203.§ (2) bekezdésben és a Pp. 266.§ (1) bekezdésben foglaltakra. Az alperes a végzést 2021. július 7. napján átvette, ám az abban foglaltaknak nem tett eleget és a következő perfelvételi tárgyaláson sem jelent meg.

[24] A Pp. 199. § határozza meg az írásbeli ellenkérelem tartalmát. A (2) bekezdés szerint az ellenkérelem érdemi részében – ha azzal a fél a perben védekezni kíván – fel kell tüntetni: érdemi védekezés esetén a keresetlevél érdemi részében előadottakra vonatkozó vitató és cáfoló nyilatkozatokat, a védekezést – ideértve az anyagi jogi kifogást is – megalapozó tényeket és az azokat alátámasztó és rendelkezésre álló bizonyítékokat, illetve bizonyítási indítványokat az e törvényben meghatározott módon. Az alperesi ellenkérelem e jogszabályi követelményeknek nem tett hiánytalanul eleget.

[25] A Pp. 183. § (6) bekezdése előírja, hogy ha a fél valamely perfelvételi nyilatkozatot a bíróság anyagi pervezetése ellenére nem vagy nem teljeskörűen terjeszt elő, a bíróság a fél perfelvételi nyilatkozatait hiányos tartalma szerint, a rendelkezésre álló peranyag alapján bírálja el.

[26] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperes határozott és egyértelmű vitató nyilatkozatot – felhívás és törvényes figyelmeztetések ellenére – nem tett, holott nyilatkozatai hiányosságainak pótlására az elsőfokú bíróság több alkalommal is részletes tájékoztatással – az írásbeli perfelvétel során és a perfelvételi tárgyaláson egyaránt – lehetőséget biztosított.

[27] A Pp. 190.§ (2) bekezdése szerint ha a perfelvételi tárgyalás a jelen lévő fél kérelmére megtartásra kerül, úgy kell tekinteni, hogy a mulasztó fél a megjelent fél tárgyalást megelőzően vagy tárgyaláson előterjesztett tényállítását, jogállítását, illetve bizonyítékát nem vitatja, valamint kérelme, indítványa teljesítését nem ellenzi, kivéve, ha korábban ezekkel ellentétes nyilatkozatot tett, továbbá úgy kell tekinteni, hogy a mulasztó fél keresete vagy ellenkérelme megalapozásához egyéb perfelvételi nyilatkozatot nem kíván, illetve nem tud tenni.

[28] Az elsőfokú bíróság az alperest több alkalommal figyelmeztette a Pp. 203.§ (2) bekezdésben foglalt rendelkezésre, mely szerint, ha a fél az e törvényben vagy a bíróság felhívásában meghatározott valamely perfelvételi nyilatkozatot nem tüntet fel a perfelvételi iratban, úgy kell tekinteni - mindaddig, amíg nyilatkozatot nem tesz -, hogy

a) a fél az ellenfél érintett tényállítását, jogállítását, illetve bizonyítékát nem vitatja, az ellenfél érintett kérelme, illetve indítványa teljesítését nem ellenzi, kivéve, ha korábban ezzel ellentétes nyilatkozatot tett, és

b) a fél keresete vagy ellenkérelme megalapozásához nem kíván, illetve nem tud az érintett perfelvételi nyilatkozat szerinti tényállítást, jogállítást, kérelmet, bizonyítékot vagy bizonyítási indítványt előterjeszteni.

[29] Az elsőfokú bíróság ugyancsak több alkalommal figyelmeztette az alperest a Pp. 266.§ (1) bekezdésre, mely szerint a bíróság az ellenérdekű fél által beismert, a felek által egyezően előadott, az ellenfél által bírói felhívás ellenére nem vitatott vagy e törvény értelmében nem vitatottnak tekintendő tényállítást valósnak fogadhatja el, ha annak tekintetében kételye nem merül fel. Az első perfelvételi tárgyaláson a felperes meghallgatásra került, mely alkalommal elmondta, hogy szóbeli kommunikációban sem kapott indokolást. Kérte, hogy küldjék meg a papírjait, de az azóta sem történt meg. Ezen nyilatkozatot az alperes nem vitatta, ezért a fellebbezési eljárásban már nincs mód arra, hogy az elsőfokú eljárásban elmulasztott tényállításait megtegye, ezt egyértelműen tiltja a Pp. 373. § (2) bekezdése. Így az alperes a fellebbezésében alappal már nem állíthatta, hogy a műszaki igazgató egyértelműen közölte a felperessel a megszüntetés indokát. A felperes a műszaki igazgató tanúkénti meghallgatását „a történetekre hivatkozással” terjesztette elő. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság a perfelvételi tárgyaláson tájékoztatta az alperest arról, hogy miután a pernek nem tárgya a felmondás jogellenessége, ezért a felmondás indokai vonatkozásában a bíróság nem tartja szükségesnek a bizonyítást, a tanú meghallgatása szükségtelen. Helytállóan rögzítette ezt követően az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy ezen tájékoztatást követően az alperes nem kérte új tényállításra a tanú meghallgatását és egyéb tanúbizonyítási indítványt sem terjesztett elő. A periratokból továbbá egyértelműen kitűnik és az alperes egyértelműen nem cáfolta a felperes arra vonatkozó nyilatkozatát sem, hogy a munkáltatói igazolásokat számára nem küldték el.

[30] Az ellenkérelemben foglalt alperesi nyilatkozat nem volt egyértelmű, továbbá az alperes az elsőfokú eljárás során folyamatosan mulasztott, melynek folytán ellentmondásos nyilatkozatait az arra rendelkezésre álló időben nem tisztázta, illetőleg úgy kellett tekinteni, hogy a felperes érintett tényállítását, a megszüntető okirat értelmezésére vonatkozó jogállítását nem vitatja. Az alperes hiányzó tény-, és jogállításait a másodfokú eljárásban már nem pótolhatja.

[31] Az alperes a fellebbezésben megalapozatlanul állította, hogy abból a körülményből, mely szerint a felperest arról tájékoztatták, hogy a munkájára a továbbiakban nem tartanak igényt, az következne, hogy azonnali hatállyal kívánták megszüntetni a munkaviszonyát. Az alperes ezen hivatkozását az elsőfokú eljárásban nem terjesztette elő, egyébiránt azonban önmagában ezen kijelentésből nem következik az, hogy azonnali hatályú felmondással szűnt volna meg a munkaviszony, ebből ugyanis még a munkaviszony megszüntetés napja sem állapítható meg, a módja pedig különösen nem. Az alperes az elsőfokú eljárásban ugyancsak nem hivatkozott a kijelentés dátumára. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal a tekintetben, hogy a kijelentés dátumát az eset összes körülményei között kellett értékelni, annak azonban meghatározó jelentősége nem volt, miután annak címzettje nem a felperes, hanem a hatóság, a bejelentésnek nincs konstitutív hatálya, a bejelentés adatainak ellenőrzésére nem kerül sor. Ezzel szemben alapvető jelentőséggel bírt a munkaviszony megszüntető irat elnevezése, mely felmondás volt.

[32] A Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg. Az elsőfokú

bíróság mérlegelése e jogszabályhelynek megfelelt, az alperes tényállításainak hiányosságait és ellentmondásosságait, a perben tanúsított mulasztásait az elsőfokú bíróság az egyéb peradatokkal egybevetve értékelte, a mérlegelésben logikátlan vagy életszerűtlen következtetés nem volt.

[33] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Záró rész

[34] A sikertelenül fellebbező alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek összege a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésén és 4/A. §-án alapul.

[35] Az alperes a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles a tárgyi költségfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére, melynek összege az illetékekről szóló 1990. évi CXIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul.

[36] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.

[37] A fellebbezés lehetőségét a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2022. február 17.

dr. Vajas Sándor s.k.
dr. Kovács Edit s.k.
a tanács elnöke
bíró

dr. Kulisity Mária s.k.

előadó bíró